

J. Wind

Drie koningen

„Mam! Mam!”

Hijgend van het harde lopen was Gien het achterpoortje binnengehold en nog buiten op de plaats was ze al begonnen te roepen: „Mam! Mam!”

Ze was bij een vriendinnetje in huis gaan spelen en daar had ze zo iets moois gehoord, dat ze meteen naar huis was gevlogen om dát aan haar moeder te vertellen. Ze trok de keukendeur open, deed een paar streken met haar voeten over de deurmat en almaar riep ze: „Mam! Mam! waar bent u?”

Er kwam geen antwoord. Dan maar eens in de kamer kijken, want daar meende ze toch wel iets te horen.

Hans, haar broertje, speelde op de vloer met zijn autootje en haar zusje Anneke zat aan de tafel te tekenen.

„Waar is mama?”

„Boven, nog iets klaar maken voor straks, voor de kerstboom.”
Gien was de deur al uit, stommelde de trap op en riep alweer: „Mam! Mam!”
„Bedaar toch! Wat staat er in brand?” vroeg moeder, die de deur van de grote slaapkamer had opengedaan.
„O, mam, zò iets moois! Weet u wat mevrouw Van Dalen vertelde?”
„Welnee kind. Hoe kan ik dat nu weten? ‘k Heb mevrouw Van Dalen de hele dag niet gezien!”
„Zal ik het vertellen? ‘t Is zó mooi!”
„Ja hoor. Vertel maar op. Je maakt me wel erg nieuwsgierig!”
„Nou, u weet wel dat er in de Akkerstraat zo’n heel klein winkeltje is?”
„Van Boon bedoel je?”
„Ja. En bij Van Boon is vanmorgen vroeg een kindje geboren. Een héél ècht kerstkindje! Fijn hè?”
„Of dat leuk is. Een dubbele feestdag voor mevrouw en meneer Van Boon. Hoor! Paps komt ook net thuis. Vertel het hem ook maar gauw!”
En daar holderdebolderde Gien de trap af. Ze vergat helemaal om vader goededag te zeggen en begon dadelijk te vertellen van het èchte kerstkindje dat bij Van Boon was geboren. Vader tilde zijn grote dochter hoog op.
„Meiske, het is voor mij niet zo’n groot nieuws. ‘k Heb het net na de kerk gehoord. Maar fijn is het, hè?”
De deur van de kamer ging open en Hans stak zijn krullebol om de hoek. Met zijn donkere stem zei hij: „Mag de kerstboom aan? ‘t Is al zo donker.”
„Ja, jongetje ongeduld, we komen. Mama zal ook wel klaar zijn en dan gaan we gezellig om de kerstboom zitten.”
Nog geen kwartier later zaten ze allemaal in de kamer. Moeder met de beide meisjes op de bank en vader in een stoel. Hansje - hij was pas zes jaar - bij vader op de knie. Overall brandden kleine kaarsjes op gekleurde stenen schoteltjes; maar in de kerstboom elektrische kaarsjes; dat vond vader veiliger. En die kaarsjes spiegelde weer in de glinsterende bollen van de kerstboom. ‘t Was net of er buiten ook nog een kerstboom stond en er kaarsjes brandden. Dat kwam van de ruit, die ook als een spiegel werkte. Hè, wat vonden ze het nu gezellig. En wat luisterden ze aandachtig toen vader de kerstgeschiedenis voorlas; vooral Gien. Ze was nog zó vol van het kindje, dat vanmorgen op kerstdag was geboren, dat ze er maar altijd aan moest denken. Bij Jozef en Maria dacht ze aan Van Boon en zijn vrouw. Zou mevrouw Van Boon ook Maria heten? En toen vader las van de engelen en de herders, zei ze in zichzelf: „Hè, nu moesten er ook eens herders bij Van Boon komen. Dan ging ik ook kijken. En misschien zitten er wel engeltjes op het dak van hun huisje.”
Nadat ze een paar mooie kerstliederen gezongen hadden, vroeg Gien opeens: „Mam, wat is dat: niet breed hebben?”
Moeder schoot in de lach. „Hoe kom je daaraan?”
„Nou, mevrouw Van Dalen zei, toen ze het over het kindje van Van Boon had: ‘t Is wel leuk, een baby’tje op Kerstmis, maar jammer dat ze het niet zo breed hebben.”
„O, jij denkt weer aan je kerstkindje. Ik zal je vertellen wat mevrouw Van Dalen bedoelde. Van Boon en zijn vrouw zijn nog maar kort geleden met dat winkeltje begonnen. Ze hadden maar weinig geld en nu moeten ze heel hard werken om wat te verdienen. Als ze alles betaald hebben, blijft er maar heel weinig over voor henzelf voor eten en kleren. En dat noemen de mensen dan: het niet breed hebben.”
„O,” zei Gien, „Jozef en Maria hadden het ook niet breed, hè? Maar toen heeft God de herders gestuurd en die brachten wel wat mee voor het kindje?”

„t Staat wel niet in de bijbel, maar ik denk van wel,” antwoordde vader.

„Maar waarom komen er dan geen herders bij Van Boon?” wilde Gien weten. „Of zijn die niet arm genoeg?”

Nu was het moeder die antwoordde: „Nee, zó erg is het niet. Maar ik heb een mooi plannetje. Wanneer wij nu eens voor herders speelden en er voor zorgden dat ze bij Van Boon een paar dagen lekker konden eten. En 'k heb ook nog wel wat warme kleertjes voor het kindje.”

„Ja, ja!” riepen ze allemaal. „Dat is leuk, dat is enig! Mogen we er vanavond nog heen?”

„Dat lijkt me wel wat gauw,” zei moeder. „Maar ik zal er straks even heen gaan en vragen of en wanneer jullie naar het kerstkindje mogen kijken.”

Na de boterham was moeder heel even weg geweest en toen ze terugkwam zei ze: „Mevrouw en meneer Van Boon vinden het fijn dat jullie naar het kindje komen zien. Maar dan morgenmiddag om half vijf.”

„Nou, dat is niet echt,” vond Anneke. „De echte herders gingen er toch direct heen. Ze lieten alles in de steek. De juffrouw heeft het zelf verteld.” Ja, daar had ze wel een beetje gelijk in. Maar hoe moest dat nu?

Het was Hans, die een oplossing vond. Want wat zei dat wijze mannetje met zijn zware stem? „Dan zijn wij de drie koningen, die kwamen toch ook pas later!”

„En dat is nog veel mooier ook,” vond Anneke.

„Maar die kwamen op kamelen,” wist Gien te vertellen. „En die hebben we niet.” Zo praatten ze even door; maar samen met moeder en vader werd er een heel leuk plannetje bedacht voor de volgende middag: ze zouden gekleed als drie koningen naar de Akkerstraat gaan, waar de familie Van Boon woonde, om het kindje te zien en cadeautjes te brengen.

„En nu naar bed Caspar, Melchior en Balthasar. Morgen praten we verder.”

„Wàt zegt papa nou tegen ons?” vroeg Hans.

„Dat hoor je morgen, koning Balthasar.”

Vol van de grote dingen die de volgende dag zouden gebeuren, gingen ze naar hun bedjes. Eerst Hans en Anneke en een half uur later ook Gien. Waarvan zouden ze dromen?

Toen ze de volgende morgen, op de tweede kerstdag, weer met zijn allen om de tafel zaten, werd er over niets anders gepraat dan over hun mooie plannetje.

„En waarom noemde papa mij nou Bal-bazaar?” moest Hans weten.

„O ja, dat zou ik jullie nog vertellen. In de bijbel staat niet veel over de koningen; daar staat alleen dat er enige wijzen kwamen. Ook niet hoeveel er waren. Maar de mensen hebben ervan gemaakt: drie koningen. En in de meeste verhalen is er één zwarte bij!”

„Hu,” riep Hans. „Zwarte Piet?”

„Nee, de zwarte heet Balthasar.”

„En ben ik dan zwart?”

„Nu nog niet, maar vanavond maken we je zwart. Héél echt!”

Dat zou wat moois worden; ze hadden er nu al plezier in.

„En hoe heet ik dan?” vroeg Gien.

„Jij wordt Caspar en Anneke heet vanavond Melchior.”

Ze vonden de namen eerst wel moeilijk, maar hun eigen mooie, vreemde naam kenden ze meteen.

„Wat duurt het nog lang vóór het halfvijf is.“ Dat dachten ze, maar de dag vloog voorbij. Moeder had 's avonds wat oude japonnen opgezocht waarvan ze voor de kinderen echte koningsmantels ging maken. Gien en Anneke mochten helpen. Hans hielp vader met het maken van de pakjes. En 's middags oefenden ze zich hoe ze moesten lopen en wat ze hadden te zeggen. 't Was lang niet gemakkelijk om voor koning te spelen! Maar om vier uur vond vader dat het zó best ging, dat ze ermee konden ophouden.

Toen kwam er nog een ogenblik waarin ze zóveel pret hadden, dat ze haast omvielen van het lachen. Hans werd zwart gemaakt! Vader hield een grote kurk even boven een kaarsvlam en wreef toen met de kurk over Hans' gezicht. En, ja hoor, na een paar maal was hij al een echt negertje. Wat zag hij er grappig uit. Natuurlijk moest hij zichzelf even in de spiegel zien.

„'t Is tijd. We gaan.” Vader trok zijn jas aan en moeder haar mantel. Wat zouden de mensen hen nakijken! Maar dat viel erg mee. Er waren bijna geen mensen op straat; iedereen zat gezellig bij de kerstboom. Het was ook maar een klein eindje naar de Akkerstraat.

De familie Van Boon had de deur van de winkel niet op slot. Ze konden zo naar binnen, net of ze een boodschap gingen doen. ‘Tingeling’, zei de bel. Dadelijk ging de deur tussen de kamer en de winkel open; meneer Van Boon draaide het licht aan.

„Aha,” riep hij, „daar zijn zeker de drie koningen die het kindje komen begroeten. Kom er maar in. Zijn moeder heeft hem net geholpen!”

Achter elkaar schuifelden ze naar de deur en toen ze in de kamer konden kijken, zagen ze mevrouw Van Boon in bed liggen en daarnaast: een klein ingepakt poppetje. Dat was dan het kerstkindje.

„Toe jò, jij eerst,” zei Gien en ze gaf Hans een duwtje. Die wilde al doorlopen. „Je pakje nog!” hielp Anneke.

Uit de mand die vader had gedragen, nam Hans het bovenste pak en stapte kordaat naar binnen. Het was een prachtig gezicht: zijn krullebol en daaronder zijn zwarte snoet. Plechtig droeg hij een rode mantel en daaronder een oude, zwarte maillot van Anneke. Met twee handen, recht vooruit gestoken, droeg hij een grote doos. Hij stapte tot voor het ledikant en zei keurig netjes: „Ik ben Balthasar, koning van het Morenland. Ik heb gehoord dat hier een kindje is geboren en daarom heb ik uit mijn land meegebracht een doos met *gouden vruchten!*”

Hij zette de doos op het bed, deed de deksel eraf en toonde de mooiste appels die er maar te vinden waren, echte *goudreinetten*.

Gien was vlak achter hem; ze droeg een glanzende groene mantel en een gouden band om het haar. Ze deed een stap naar voren en even plechtig als Hans zei ze: „En ik ben Caspar, koning van de Grieken. Ook in mijn land werd bekend dat er een kindje is geboren. Ik breng u wierook; daarmee kan de vader van het kindje een aangename geur doen ontstaan.”

En wat had zij te geven? Een doos met heel fijne sigaren. Die had vader op zijn verjaardag gekregen, maar hij liet ze nu aan meneer Van Boon geven.

Nu moest Anneke nog naar voren komen. Hoe zou dat gaan? Ze was altijd zo verlegen. Maar het scheen dat ze vanavond haar verlegenheid helemaal was vergeten. In haar gele mantel met een brede, rode sjerp, maakte ze een keurige buiging en zei met haar hoge stemmetje: „Het volk van Indië, waarvan ik, Melchior, de koning ben, stuurt voor de moeder van het kindje de beste mirre die het heeft!”

Uit een mooi papiertje haalde ze een grote fles eau-de-cologne, die ze - weer met een buiging - voor mevrouw Van Boon op het bed legde.

Daarna mochten ze allemaal mevrouw Van Boon een hand geven. En wat zagen ze? Mevrouw Van Boon had tranen in haar ogen; later vertelde Moeder dat ze erg ontroerd was geweest.

En natuurlijk mochten ze het kindje van heel dichtbij even zien. Zijn oogjes waren dicht en het had al lange, donkere haartjes. Met zijn kleine knuistjes wreef het zichzelf in het gezicht.

Als laatste ging Vader ook nog wat zeggen. „Meneer Van Boon,” zei hij, „'t is geweldig fijn een kindje van God te ontvangen. Ik weet er alles van. Maar ik weet ook, dat het erg lastig is, wanneer de moeder een week in bed moet blijven. En morgen moet de winkel weer open. Daarom zit er nog wat in de mand waar u een paar dagen veel gemak van zult hebben. Kijkt u straks maar eens; die mand komt later wel te-

recht. En nu naar huis Caspar, Balthasar en Melchior, anders is het voor mevrouw Van Boon veel te vermoeiend!”

Ondertussen had moeder een pak opengemaakt en liet mevrouw Van Boon een hele stapel babykleertjes zien. „Ik zal ze wel niet meer nodig hebben. Kijkt u maar eens wat u ermee kunt doen.”

Op de terugweg naar huis waren de koningen hun waardigheid helemaal vergeten. Ze praatten honderd uit over het mooiste Kerstfeest dat ze hadden beleefd en over het liefste kindje dat ze ooit hadden gezien.